

A

R

C

H

A

ČÍTANIE
S PRIDANOU
HODNOTOU

© Spoloč sv. Vojtecha –
Vojtech, spol. s r. o., Trnava 2022
ISBN 978-80-8161-566-5

A

R

Dana
Podracká

C

H

A

Biblia, ktorá je najprekladanejšou a najčítanejšou knihou na svete, inšpirovala v minulosti svojimi príbehmi, ale aj básňami a ďalšími literárnymi žánrami nespočetné množstvo umelcov – spisovateľov, maliarov, sochárov, hudobníkov či dramatikov. O to väčšmi ma teší, že vo vydavateľskej dielni Spolku svätého Vojtecha, najväčšieho slovenského katolíckeho vydavateľstva, ktoré je oficiálnym vydavateľom katolíckeho prekladu Biblie, vzniká literárne dielo inšpirované tak Bibliou, ako aj apokryfmi, ukrývajúce mimoriadne silný aktualizčný náboj.

Renomovaná spisovateľka Dana Podracká siahla po tých najzaujímavejších biblických i apokryfných príbehoch a pútavo ich zdramatizovala, zatiaľ čo oceňovaný výtvarník Pavol Bálik ich atypickým spôsobom prostredníctvom fotografií preložil do reči dneška. Čitateľ tak so zatajeným dychom odkrýva dávne príbehy, v ktorých je zakorenená naša kultúra, a s úžasom odhaľuje nečakané paralely, akými sú napríklad Mojžišov košík a hniezdo záchranu či vznešená kráľovná zo Sáby a thajská miss krásy.

Archa, ktorú postavil Noe, zachránila ľudstvo po tom, čo sa odvrátilo od Boha. Archa zmluvy, ktorú uzavrel Mojžiš, dala ľuďom nádej, že ak budú kráčať po Božích cestách, nezablúdia. Pevne verím, že Archa, ktorú práve držíte v rukách, vás privedie k svojmu jedinému a pravému prameňu, k Biblii, a Sväté písmo sa stane nerozlučným sprievodcom na vašich životných plavbách.

Ivan Šulík
riaditeľ Spolku svätého Vojtecha

S

Z

Obsah – Starý zákon

Tretí strom	11
Brat Ábel	15
Archa so svetlíkom lakeť krát lakeť	19
Bábel	23
Traja pútnici u Abraháma	27
Sol'ná žena	31
Izáčik	35
Zafirová dlažba v očiach panny Rebeky	39
Miska šošovice	43
Nepustím ťa, kým ma nepožehnáš	47
Jozef za dvadsať strieborných	51
Sedem vycivených kráv	55
Dieťa Mojžiš	59
Blčiaci trňový ker	63
Komáre, muchy, mor, vredey, ľadovec, kobyľky a tma	67
Krvavé pruhy na verajach	71
Desať prstov	75
Zlaté teľa z náušnic	79
Strapec hrozna veľký ako človek	83
Hovoriaca oslica	87
Krik, čo zbúral múry Jericha	91
Nebudeš ma volať Bál	95
Pupok sveta	99

Archa

Sila tristo mužov vo vlasoch	103
Samuel	107
Truhlička milodarov	111
Premena Šaulovho srdca	115
Päť hladkých kameňov	119
Hon na Dávida	123
Jaskyňa v gazelích skalách	127
Postavím tvojmu menu dom	131
Betsabe	135
Šalamúnova múdrosť	139
Hádanky kráľovnej zo Sáby	143
Kropenička	147
Nadprirodzená púť proroka Eliáša	151
Tak vravel Izaiáš	155
Traja mládenci v ohnivej peci	159
Baltazárova hostina	163
Jonáš v bruchu veľkej ryby	167

Tretí strom

Boh stvoril Adama a ukryl doňho Evu. A stvoril Evu, do ktorej ukryl Adama. Ukryl ich jeden do druhého, aby sa stretávali v duši. Kým precitli do sveta, kfmil ich anjel. Na ruky si namotávali lúče a obdarúvali sa snečnými náramkami. Oči však mali zastreté, akoby boli napoly v sne a napoly v skutočnosti. Boli nahí, ale nehanbili sa. Svoju nahotu vnímali tak prirodzene ako kvety svoju vôňu. Boh im daroval raj.

„Toto je strom,“ povedala Eva.

„Tamto je rieka,“ povedal Adam.

Dávali mená dobytku, vtákom i poľnej zveri, živým aj neživým veciam. Kúpavali sa v rieke Pišon. Občas sa vypravili do krajiny Havilah, kde zbierali hrudky rýdzeho zlata. Po západe slnka si nimi osvetľovali tváre.

„Oči,“ povedal Adam.

„Ústa,“ osvetlila Eva Adamove pery a potom si navzájom svietili na hrdlá, odkiaľ vychádzal hlas.

V strede raja rástli dva stromy. Strom života a strom poznania dobra a zla. Rástli od seba tak blízko, že ich koruny sa dotýkali. V strome života sa ukrývali pred slnkom a cez lístie sa dívali na strom poznania dobra a zla. Bol ako živá bytosť. Mali z toho stromu strach, lebo Boh prikázal Adamovi:

„Zo všetkých stromov v raji môžeš jesť. Zo stromu poznania dobra a zla však nejedz! Lebo v deň, keď by si z neho jedol, určite zomrieš.“

Tretí strom

Letecká fotografia „panenského“
amazonského kmeňa, ktorý doteraz
nenadviazal kontakt s civilizáciou
(foto: Survival International, 2016).

Bol to divný strom. Raz sa ligotal v peli ako v zlatom prášku, inokedy bol zahalený do prachu. Prach sa víril v lístí a usádzal sa na ovocí, v ktorom sa mihali lebky. Jediný, kto sa k stromu hlásil, bol had. Omotával sa okolo kmeňa, a keď zbadal Evu, vyplazil rozdvojený jazýček.

„Prečo ten had na mňa hľadí a vrtí tým rozdvojeným jazýčkom?“ pýtala sa Eva.

„Nevšímaj si ho. Ten rozdvojený jazýček je ako dobro a zlo. Boh nám zakázal z toho stromu jesť. Preto aj had je zakázaný,“ povedal Adam.

„Zakázaný,“ prikývla Eva, ale bola tým stromom ako zhypnotizovaná. Cikcaky na hadej koži, plaziace sa okolo kmeňa, sa podobali schodom do neba. Had vyčkal, kým bola Eva sama, a vtedy k nej prehovoril: „Ochutnajte zo stromu poznania dobého a zlého.“

Eva bola ohromená, že had rozpráva, a vykrikla: „Nie, to je zakázané!“

Ale had pokračoval: „Otvoria sa vám oči! Budete ako Boh!“

„Nevieme, čo je smrť,“ povedala Eva. „Nezomrieme?“

„Nie, nezomriete,“ klamal had. „Spoznáte dobro a zlo.“

Eva váhala niekoľko dní, ale nakoniec odtrhla čierny plod a jedla. Podala ho aj Adamovi a on jedol spolu s ňou. Prvé sústo bolo trpké, druhé horké, tretie slané, štvrté chutilo ako ocot. A až potom pocítili novú, nepoznanú chuť.

„Otvorili sa mi oči,“ povedala Eva.

„Sme nahí,“ povedal Adam. A len čo to vyslovili, začali sa hanbiť za svoju nahotu. Dovtedy sa stretávali iba v duši, ale teraz sa stretli aj ich telá. Zlakli sa toho, čo urobili. Zošili si trávou figové listy a obliekli si ich ako zásterky. Pocítili hanbu. Červenali sa im tváre a skryli sa medzi stromami.

„Adam, kde si?“ zaznel mocný hlas Boha.

„Skryl som sa, lebo som nahý,“ povedal Adam.

„Ako vieš, že si nahý? Jedol si zo stromu, z ktorého som ti jesť zakázal?“ hneval sa Boh.

„Jedli sme.“

„Hľa, človek!“ povedal Boh. Vyhnal ich z raja a na východe postavil anjela s vytaseným ohňovým mečom, aby strážil cestu k stromu života.

Eva sa rozplakala. Schúlili sa jeden k druhému ako stromy zbité krúpami. Navzájom si ohmatávali lebky, ktoré dovtedy videli len v mihotavých tieňoch na plodoch. Vydali sa na cestu. Ich kroky oťaželi. Čakalo na nich trnie a bodľačie, neobrobená zem, ostrá tráva.

„Myslíš, že existuje tretí strom?“ opýtala sa Eva.

„Áno. Zahliadol som ho z diaľky,“ povedal Adam.

„Kde?“

„Na vrchu,“ povedal Adam. „Vyrastalo z neho dieťa. Možno to bol strom milosrdenstva,“ povedal Adam.

„Už k nemu nemôžeme zísť,“ povedala Eva.

„My nie,“ odvetil Adam. Ale keď prekročili bránu raja, vypravádzal ich baránok. Prebehoval od Evy k Adamovi. Ale boli to iné cikcaky, než aká bola kresba na koži hada zvodcu.

Usmiali sa na seba, aby si zahriali duše.

Brat Ábel

Na nebi vyšli hviezdy, keď Ábel, druhorodený syn Adama a Evy, vzal do náručia baránka a odniesol ho k bielemu kameňu. Posadil sa a povedal: „Zajtra ťa obetujem Pánovi.“

Baránok zamečal a vtedy prehovorila zem: „Boh prijme tvoju obeť.“

Ábel položil baránka do trávy a rukami prehmatával zem. Hľadal ústa, z ktorých prehovorila, ale medzi stebľami trávy nebola žiadna trhlinka. Plný bázne sa s baránkom vrátili do košiara. Pri dverách mu padla do oka oslia čeľusť, s ktorou sa hrávali ako deti s bratom Kainom. Zabelela sa v mesačnom svite, akoby chcela niečo povedať. Ábel k nej sklonil ucho, ale mlčala. Bola tým, čo v detstve. Pre Kaina kosou na poľné plodiny a pre Ábela ústami osla, s ktorým sa dalo porozprávať. Často si čeľusť prikladal k ústam a hovoril namiesto osla:

„Mám ťa rád, Kain!“

„Aká je oslia láska?“ smial sa mu Kain.

„Veľká ako nebo!“ hovorieval mu Ábel.

Nadišlo ráno. Bratia priniesli obety Pánovi. Kain z poľných plodín a Ábel baránka. Ich obetné kamene stáli neďaleko od seba, ale stalo sa niečo zvláštne. Dym z Ábelovej obety stúpал k nebu, ale dym z Kainovej obety klesal k zemi. To bolo znamenie, že Pán Kainovu obeť neprijal.

Kaina opanovala zloba a nevedel sa vymaniť z jej objatia. Schytil osliu čeľusť a kričal:

„Pod' na pole, Ábel!“

Ábel šiel. Prešli kus cesty a Kain mlátil Ábela oslou čelustou, kam zasiahol. Nakoniec Ábel klesol k zemi. Vtedy zem otvorila ústa a napila sa jeho krvi.

„Mám ťa rád, Kain!“ povedal Ábel, ktorému z úst tiekol krvavý prameň.

„Kašlem na tvoju osliu lásku!“

„Prečo?“

„Boh ťa má radšej ako mňa!“

„Nie! Má nás rovnako rád,“ povedal ešte Ábel a skonol.

Kain uvidel svoj čin a bežal na koniec poľa. Chcel sa ukryť v raži. Ruky mal od krvi a utieral si ich do klasov. Vtedy začul Pánov hlas:

„Kde je tvoj brat Ábel?“

„Čo ja viem? Či som ja strážca svojho brata?“ odvrkol Kain Bohu.

„Ábel, kde si?“ opýtal sa Boh.

„Tu som!“ ozval sa zo zeme hlas Ábelovej krvi.

„Čo si to urobil?“ zahrmel Pán. „Hlas krvi tvojho brata volá zo zeme.“

„Zabil som.“

„Odteraz budeš prekliaty. Staneš sa tulákom tejto zeme.“

„Prečo ma nemiluješ?!“ kričal Kain na Boha.

„Milujem ťa. Ale ak nekonáš dobro, hriech číha vo dverách. Ovládla ťa žiadostivosť.“

„Môj zločin je taký veľký, že sa budem skrývať pred tvou tvárou. Ktokoľvek ma nájde, zabije ma!“ bál sa Kain.

Pán mu však povedal: „Nie! Kto by zabil Kaina, bude sedemnásobne potrestaný. Odteraz sa staneš vyhnancom. Budeš obrábať pôdu, ale neprinesie ti úrodu. Budeš sa tulať a nikde sa neusadiš. Budeš štvancom seba samého.“

„Musí to tak byť?“ spýtal sa Kain.

„Musí to tak byť!“ povedal Pán a vypálil Kainovi na čele znak, aby ho nikto, kto sa s ním stretne, nezabil. Bol to ohnivý kríž, ktorý sa rozžeravil vždy, keď sa stretol s človekom.

William Blake „The Body of Abel Found by Adam and Eve (Adam a Eva nachádzajú telo Ábela)“, 1826. Kruh z Eviných rúk nad Ábelovým telom sa podobá písmenu omega (Ω). V súkromnej mytológii Blakea to symbolizuje myšlienku, že to, čo vziđe z hriechu, dokáže aj zabiť (Kain), ale spása duše je dôležitejšia než telo (foto: Tate Gallery).

Kain blúdil svetom a vzdialil sa od Pána. Usadil sa v krajine Nod, na východ od raja. Tam poznal svoju ženu, ktorá počala a porodila mu syna Henocha. Tak nazval mesto, kde sa usadilo sedem Kainových generácií, ktoré vzišli z jeho rodu. Keď Kain umrel, jeho žena mu nepodviazala sánku a zakričala do čiernej jaskyne úst, ktorá sa podobala na brloh divokého zvieraťa:

„Keby si bol bratom, nebol by si Kainom.“

Adam a Eva o tom nevedeli. Stratili však oboch svojich synov. Eva porodila tretieho syna a dala mu meno Set. Adam povedal: „Keď si porodila Kaina, vravela si, že si od Pána získala človeka.“

„Ale aký je to človek bez Pána?“ povedala Eva.

„Kain vravieval Ábelovi, že je nič, len vánok,“ spomínal Adam.

„Nič, len vánok,“ zopakovala Eva.

Len čo to obaja vyslovili, ich tváre pohladil vánok. Eva šepla Setovi: „Brat Ábel je tu.“

Archa so svetlíkom lakeť krát lakeť

Noe dokončil stavbu archy, ako mu to prikázal Pán. Nakoniec urobil svetlík podľa Božej miery, lakeť krát lakeť. Otvoril ho, ľahol si pod neho a rozprestrel ruky. Prihovoral sa Pánovi:

„Pane, spolu s mojimi synmi Semom, Chamom a Jafetom sme postavili pre teba archu.“

Pán mlčal. Cez svetlík padalo na Noemovu okrúhlu tvár Božie svetlo v tvare štvorca a Noe nahlas spomínal: „Pane, pri každom údere sekier som počul biť tvoje srdce. Bolelo ma, že tvoje srdce je skormútené.“

Pán mlčal. „Oľutoval si, Pane, že si stvoril človeka na zemi,“ pokračoval Noe.

Pán stále mlčal. Noe však pokračoval: „Ľudia sa mi smiali, Pane, keď som im hovoril o potope. Klopkali si po čele a považovali ma za blázna.“

Vtedy k Noemovi prehovoril Pán: „Môj duch nezostáva dlho v ľuďoch. Poblúdili. Sú len telo. S tebou, Noe, uzatváram zmluvu. Do archy vojdeš ty a tvoji synovia, tvoja žena aj ženy tvojich synov s tebou.“

„Podľa tvojej vôle, Pane.“

„Z každého druhu živočíchov vezmeš po jednom páre, aby sa na zemi zachoval život. Zo všetkých čistých zvierat vezmi po sedem samcov a samíc, zo zvierat, čo sú nečisté, po dvoch,

Archa so svetlíkom lakeť krát lakeť

Svalbard Global Seed Vault,
jedinečná banka zachovávajúca
genetiku, tvar a vlastnosti
pôvodných rastlín aj pre budúce
generácie, sa nachádza 1300
kilometrov za polárnym kruhom na
územi Nórska. Vznikla v roku 2008 vo
svahu kamennej hory Platåfjellet,
pričom na povrchu vidieť len vstupnú
halu, ktorú navrhol Dyveke Sanne
(foto: neznámy autor).

samca a samicu. Aj z nebeského vtáctva vezmi po sedem samcov a samíc. O sedem dní začne pršať.“

Noe urobil, ako mu prikázal Pán, a po siedmich dňoch začalo pršať. Noe uzavrel archu znútra a usadil sa pod svetlíkom, kam si pritiahol stôl s hárkami papyrusu. Písal:

V šesťstom roku sa začala potopa. Stalo sa to v druhom mesiaci, na sedemnásty deň. Vyvalili sa všetky pramene veľkej hĺbočiny a otvorili sa nebeské prieply. Napĺňa sa Pánovo slovo, že bude pršať štyridsať dní a štyridsať nocí.

Keď sa lialo niekoľko dní, ľudia sa škriabali na kopec. Búchali na archu zo všetkých strán ako na zvon veľkej medúzy, ale dvere boli zamazané smolou a nedalo sa dostať dovnútra. Vody sa dvíhali a nakoniec sa archa stala záchranným člnom na vlnách. Zahynulo všetko živé na zemi. Len ryby vo vode ďalej brázdili hĺbinu.

Sám s rodinou a všetkým, čo bolo v arche, plavili sme sa v Pánovi.

Noe písal do štvorca Božieho svetla, ktorý dopadal na papyrus, a písmená v ňom pripomínali stupaje vtákov.

Vody ovládali zem ešte stopäťdesiat dní. Potom dal Pán zaviať vetru a vody opadávali. Zatvorili sa žriedla hĺbočín a nebeské prieply. V siedmom mesiaci, na sedemnásty deň, archa zastala na vrchu Ararat. Noe mal sen, že jeho synovia a nevesty sa preháňajú po vode na chrbtoch delfínov s olivovými vencami vo vlasoch. Ráno vyzrel zo svetlíka a videl lietajúce ryby, vyskakujúce nad hladinu. Bolo to miesto, ktoré vyvolil Pán.

Noe vzal krkavca a vypustil ho. Odlietal a vracal sa, kým nevyschli vody na zemi. Po ňom vypustil holubicu. Ale keď holubica nenašla miesto, kde by spočinula jej noha, vrátila sa späť do archy, lebo vody boli ešte na celom povrchu

Archa so svetlíkom lakeť krát lakeť

zeme. Nemala kam zosadnúť. Noe ju vzal k sebe a zahrial ju na srdci. Počkal ďalších sedem dní a znova ju vypustil.

Holubica sa vrátila a v zobáčiku priniesla čerstvú olivovú ratolesť. Noe poznal, že vody zo zeme zmizli. Počkal ešte sedem dní. Cítil, že keď ju vypustí, už sa na archu nevráti.

Holubica sa lúčila s Noemom, skôr ako ju vypustil. Skackala po papyruse, akoby to bol Duch Pána. Budeme ju raz všetci vídať vo svetle.

Noe holubicu vypustil, ale už sa nevrátila. Odstránil strechu z archy a videl, že zem je suchá. Zaliaty svetlom začul hlas Boha:

„Vyjdite z archy ty a tvoja žena, tvoji synovia a ženy tvojich synov s tebou! Vyveďte všetky živočíchy, aby sa množili a naplnili zem.“

Noe učinil, ako mu prikázal Pán. Najprv postavil oltár. Vzal zo všetkého čistého dobytká a zo všetkých čistých vtákov a priniesol zápalnú obeť. Pán zavoňal príjemnú vôňu a povedal:

„Už nikdy nevyhubím všetko živé, kým potrvá zem. Nikdy neprestane sejba a žatva, chladno a teplo, leto a zima, deň a noc.“

Noe pokľakol spolu so svojou rodinou a nad ich hlavami preletela holubica. Rozopäla krídla a bola ako svetlík. Lakeť dlhá, lakeť široká, presne podľa Božej miery.

Bábel

Potomstvo Noemových synov sa po potope rozrastalo. V detstve sa hrávali na vežu. Noe vzal na plecيا Sema, Sem Chama a Cham Jafeta. Niekedy sa vedeli udržať dlho, ale niekedy popadali na zem. Smiali sa a vypytovali sa Jafeta:

„Mal si hlavu až v nebi?“

„Mal! Veď všade nad nami je nebo!“ povedal vždy Jafet a potom sa hrávali veľa iných hier. Na ovcu a vlka, na lietajúce kamene alebo na skrývačku.

Z Noemových synov sa plodili národy. Na celej zemi bol len jeden jazyk a všetci sa dorozumeli so všetkými, lebo používali rovnaké slová. Keď sa pohli ľudia z východu, usadili sa pri rieke Eufkrat v Babylónii. Povedali si: „Narobme si tehál, vypálme ich v ohni a postavme si mesto!“

Urobili, ako si povedali, a postavili mesto Babylon. Mohutné hradby vyzdobili obrazmi zvierat a bohov. Stále však v meste nemali stred. Jedného dňa si povedali:

„Postavme si vežu!“

„Načo?“ pýtali sa niektorí.

„Jej vrchol bude siahať až do neba! Postavíme si maják, aby sme sa neroztratili po celej zemi!“

A pustili sa do práce.

Ako veža rástla, rástla aj pýcha Babylončanov. Stavitelia sa predbiehali v náčrtoch a prekárali sa:

„Sedem poschodí? To nestačí! Nech ich je sedemdesiat! Alebo aj sedemdesiatsedem!“

Správcovia mesta sedávali v stánku a vymýšľali, čo bude, keď bude veža dokončená. Opájali sa predstavami: „Vstúpime z veže rovno do neba!“

„Budeme sedieť s Pánom za jedným stolom!“

Ale niektorým ani to nestačilo. Vraveli: „Budeme prikazovať Pánovi, čo má urobiť.“

Keď mala veža sedem poschodí a z ulíc mesta sa zdala taká vysoká, že pretína nebo, správca veže dostal nápad: „Položme na vrch veže zrkadlo, aby sme uvideli tvár Boha!“

Myšlienka obletela Babylon a mnohým sa zapáčila. Muži, ženy aj deti leštili najväčšie mosadzné zrkadlo na svete. Keď bolo vyleštené, nosiči ho vynášali na vežu.

Babylončania vystupovali za nimi a nevedeli sa dočkať, čo v zrkadle uvidia.

Kým vystupovali po poschodiach, zrkadlo zrkadlilo ľudí, ulice a domy, koruny stromov a v nich vtáky. Nakoniec zrkadlo položili na vrchol veže a obstúpili ho. Každému sa neušlo miesto pri okraji, muži preto brali na plecía ženy a ženy deti, aby každý videl čo najviac.

To, čo uvideli, bolo krásne! V zrkadle pretekala abeceda, všetky slová spoločného jazyka, ktorým hovorili, a podobalo sa to na krúženie planét po oblohe. Bolo to také nádherné, že ľudia sa rozplakali. Zdalo sa im, že v tom krúžení slov sú ukryté ich životy, začiatky a konce, všetko, čo sa stalo, čo sa deje a čo sa ešte len stane. Každý tam našiel svoju nitku života a pocítili veľké šťastie.

Odrazu však do niekoľkých ľudí vstúpili démoni. Začali repť: „Čo má toto znamenať? Nad čím sa tak rozplývate? Toto že je Pán?“ A jeden z tých najrozjhnevanejších udrel kamenným kladivom do zrkadla a skríkol: „Bábel!“

Pretekanie jazyka v zrkadle sa zastavilo. Nad mesto a vežu zostúpil Pán a povedal anjelom:

Dvojjávitnica DNA na chodbách univerzity UC Davis College of Biological Sciences (foto: The Regents of the University of California, Davis campus).

„Hľa, sú jedným národom, všetci majú jeden jazyk; toto je začiatok ich činov a veru neodstúpia od ničoho z toho, čo si zamienili. Pomäťme ich jazyk, aby nik nerozumel reči druhého!“

Správca veže pocítil náraz vetra. Chcel na zrkadlo hodiť pléd z ťažkej látky a zakryť ho. Jediná Božia myšlienka však zrkadlo pokrivila a všetko, čo bolo dovtedy spojené, sa rozpadlo.

Nastal Bábel.

Ľudia prestali rozumieť jeden druhému a chytali sa toho slova ako topiaci slamky. Kričali: „Bábel! Bábel! Bábel!“ Ale nevedeli, čo to znamená. Jedni si mysleli, že sa blíži nová potopa, ďalší sa nazdávali, že sa začala rúcať veža a všetci zahynú pod jej múrmi, a ešte ďalší sa obávali, že možno nastal posledný súd a každý sa bude musieť zodpovedať zo svojich činov.

Všade zavládol chaos a zmätok. Dali sa na útek dolu z veže, a tí, čo sa potkli a spadli, boli zašliapaní tými, ktorí bežali za nimi.

Z Babylonu sa stal Bábel, mesto zmätku.

Takto Pán rozohnal Babylončanov po celej zemi a vežu prestali stavať. Starci a deti, ktorí nemali kam bežať, zostali v meste a postupne videli, ako veža chátra, rúca sa, a potom rozprávali svojim vnukom i pravnukom, ako Pán zmiatol reč celej zeme.

Od tých čias si deti stavajú veže z piesku, ktoré ak nezbúrajú iné deti, zničí ich voda alebo vietor. Ale v každej veži sa ukrýva Pán.

Traja pútnici u Abraháma

Abrahám sedel pred stanom. Horúčava rozvlnila vzduch a zdalo sa mu, že vidí v diaľke prichádzať pútnika. Podobal sa na bytosť, kráčajúcu ponad čas, ale keď lepšie otvoril oči, odrazu stáli pred ním traja muži, nie jeden. Abrahám mal už skoro sto rokov a takáto návšteva vzbudzovala v ňom bázeň. Poklonil sa mužom až po zem a povedal: „Pane, ak som získal u teba priazeň, neobíd' svojho služobníka. Dám priniesť vodu. Umyjete si nohy a odpočiniete si pod stromom. Posilníte sa a pôjdete ďalej.“

Oni mu povedali: „Urob, ako vravíš.“

Abrahám utekal do stanu za svojou ženou Sárrou a poprosil ju, aby vzala tri miery múky a napiekla podplamenníky. Sluha upiekol teliatko, a zatiaľ čo sa pútnici usadili pod dubmi, Sára ich pozorovala zo svojej časti stanu. Mala už deväťdesiat rokov, ale pri každom pohľade na duby si spomenula na svoju mamu. Vravievala jej: „Dub dospieva do svojej mladosti, až keď má sto rokov. A žije tisíc, aj dvetisíc rokov.“

Aj teraz si spomenula na matkine slová. Už ako dieťa pozorovala, ako sa v korunách dubov koncom jari a začiatkom leta hmýria zlaté semenáčky a početné potomstvo duba čaká na púštny vietor. Predstavovala si, ako vietor unáša semenáčky až do krajiny Morja. A možno aj ďalej. Tam sa zakorenia a ich potomstvo sa rozrastá. Sára pri tejto spomienke vždy vyronila slzu, lebo bola neplodná a so svojím mužom Abrahámom nemali

Traja pútnici u Abraháma

Golfisti z klubu Beacon Rock
v americkom štáte Washington (foto:
Beacon Rock Golf Course/Facebook).

dieťa. Často mu vravievala: „Abrahám, tvoje meno je otec množstva, ale ani jedno semienko sa nezahniezdilo v mojom lone. Tak to chce Pán.“

A Abrahám jej vždy povedal: „Ja verím, Sára.“ A Sára sa vždy zasmiala. Vo svojich snoch vídávala chlapca, ktorý jej bežal v ústrety z krajiny Morja.

Sára na to myslela aj v ten deň, keď sa Abrahámovi zjavil Pán v podobe troch pútnikov.

Muži hodovali pod dubmi a odrazu Sára začula ich otázku: „Kde je tvoja žena Sára?“

„V stane,“ povedal Abrahám.

Jeden z mužov povedal: „O rok, o takomto čase sa vrátim a tvoja žena Sára bude mať syna.“

Keď to Sára začula, práve plnila soľničku, ktorá jej vypadla z ruky. Soľ sa rozsypala a zabeleli sa jej nohy, akoby stála v bielej čipke zo semenáčikov. Klakla si, aby pozbierala soľ, a v duchu sa zasmiala. Pomyslela si: „Teraz, keď som stará, budem mať dieťa? Ved' aj môj muž je už stavec! Už nemávam ani mesiačky!“

Pán však videl Sárine myšlienky a povedal Abrahámovi: „Prečo sa tvoja žena Sára smeje a myslí si, že starena nemôže porodiť? Či je azda Pánovi niečo nemožné?“

Sára zapierala: „Ja som sa nesmiala!“

Pán však povedal: „Smiala si sa!“

A Abrahám, ktorý tak poznal, že Pán sa môže rozprávať zároveň s ním aj s jeho ženou Sárrou, povedal: „Ja verím, Pane.“

Traja pútnici u Abraháma si odpočinuli a vybrali sa na cestu. Abrahám ich odprevadil až ku kaktusom, odkiaľ sa dalo uvidieť na múry mesta. Dvaja z pútnikov sa oddelili a zamierili k Sodome. Abrahám osamel s tretím pútnikom a vtedy prehovoril k nemu Pán:

„Abrahám, z teba sa stane veľký národ. V ňom budú požehnané všetky národy zeme. Choď po cestách Pána a konaj spravodlivo.“

„Ja verím, Pane. Nech sa stane podľa tvojej vôle,“ povedal Abrahám.

Preto mu Pán povedal: „Žaloba na Sodomu je veľká pre ťažké hriechy, ktoré sa tam páchajú. Zničím Sodomu ohňom a sírou.“

Abrahám so svojou veľkou vierou začal pochybovať a začal sa dohadovať s Bohom: „Pane, zahubíš azda spravodlivých spolu s bezbožnými? Čo ak je v meste päťdesiat spravodlivých?!”

„Ak nájdem v Sodome päťdesiat spravodlivých, odpustím celému mestu,“ povedal Pán.

„A ak ich bude len štyridsaťpäť?“

„Ak ich tam nájdem štyridsaťpäť, mesto nezničím.“

„A ak ich bude iba štyridsať?“

„Ani tak ho nespálím do tla.“

Abraháma premkla viera, že Pán je milosrdný, ale pokračoval vo vyjednávaní: znižoval počet spravodlivých na tridsať, dvadsať a napokon na desať.

„Ak bude v Sodome desať spravodlivých, mesto prežije,“ ukončil debatu Pán.

Abrahám sa uspokojil. Veril, že v Sodome sa nájde desať spravodlivých. V tejto viere sa vracal domov, k Sára.

V tú noc Sára nemohla spať. Na nebi pozorovala mesiac. Zdalo sa jej, že rastie v jej lone od úzkeho prúžku po polmesiac a napokon sa celý zaguľatil v splne. Rukami si ohmatala brucho a vedela, že všetko, čo sľúbil Pán, sa naplní.